

AB:n löytökirja

A warm, sunlit nursery room. In the foreground, a white crib with a green and yellow patterned quilt and a teddy bear inside. To the right, another similar crib. In the background, a wooden wardrobe with hanging clothes and folded linens. A window with white curtains is on the right. A small table with a stuffed rabbit is on the left. A colorful ball and a stacking ring toy are on the floor.

TUOMAAAN REGRESSIO

SALLYANNE
CASTLETON

Tuomaan regressio

kirjoittanut
Sallyanne Castleton

Ensimmäinen julkaisu 2025

Tekijänoikeus © AB Discovery

Kaikki oikeudet pidätetään.

Mitään osaa tästä julkaisusta ei saa jäljentää, tallentaa hakujärjestelmään, välittää missään muodossa, millään tavalla, sähköisesti, mekaanisesti, valokopioimalla, tallentamalla tai muulla tavoin, ilman julkaisijan ja tekijän etukäteen antamaa kirjallista lupaa.

Kaikki yhtäläisyys kehenkään henkilöön, olipa se elävä tai kuollut, tai tositapahtumiin on sattumaa.

Otsikko: Tuomaan taantuminen

Kirjailija: Martin Coster

Leikkaus: Michael Bent, Rosalie Bent

Julkaisija: AB Discovery

© 2025

www.abdiscovery.com.au

TÄMÄ KIRJA ja kaikki AB Discoveryn nimikkeet ovat nyt
saatavilla myös äänikirjana.

SISÄLLYŚ

Luku 1: Lohtua tuovat yöt	5
Luku 2: Vapauden viikonloput.....	8
Luku 3: Vaipat kodin tuolla puolen.....	11
Luku 4: Pinnasänky ja uudet alut	14
Luku 5: Pullot ja vauvanuket.....	17
Luku 6: Pikkuhousut, yöasut ja maito.....	20
Luku 7: Maitoa ja pieniä hetkiä	23
Luku 8: Pienet ystävät.....	26
Luku 9: Pieniä askelia kohti Lilyä	29
Luku 10: Hyväksyntä ja salaisuudet.....	32
Luku 11: Täysin lilja.....	35
Luku 12: Pieniä ystäviä, pieniä salaisuuksia	38
Luku 13: Ensimmäinen yökyläily	41
Luku 14: Alicia ja Lily	44
Luku 15: Äitien puhe	46

Luku 1: Lohtua tuovat yöt

Aamunvalo tulvi pehmeästi vaaleiden verhojen läpi ja maalasi Thomasin huoneen lempeään hopeiseen hehkuun. Hän makasi lämpimän vaaleanpunaisen peiton alla, pieni ruumis mukavasti paksussa, tukevassa vaipassa, joka oli ollut osa hänen elämänsä niin kauan kuin hän muisti. Tuttu rypytys hänen allaan muistutti häntä sen rauhoittavasta painosta. Sinä yönä, kuten niin monina öinä aiemminkin, se sisälsi sekä kosteutta että likaisen vaipan raskaampaa mukavuutta.

"Thomas?" hänen äitinsä lempeä ääni kuului ovelta. "Oletko hereillä, rakas?"

Tuomas liikahti ja halasi pehmolelukaniaan tiukasti. "Mmm... en oikeastaan, äiti", hän mumisi.

Hän hymyili astuessaan sisään ja polvistui sängyn viereen. Hänen kätensä pyyhkäisi miehen hiukset pois otsalta. "Oliko sinulla taas sotkuinen yö?"

Thomas nyökkäsi, ja hänen poskilleen levisi hento puna. "Kyllä... minä... en onnistunut taaskaan. Yritin herätä..."

Hänen äitinsä nauroi hiljaa, ääni täynnä lämpöä ja rauhoittelua. "Ei se mitään, rakas. Et ole koskaan oikein pitänyt vessasta, ja olet aina pitänyt enemmän vaipoista – jopa muuhunkin kuin pissaamiseen. Olen aina tiennyt tämän sinusta. Kaikki on täysin hyvin, Thomas."

Nurkan keinutuolistaan isoäiti lisäsi tietäväisesti: "Hän ei ole koskaan ollut kuin muut lapset. Hän on aina tarvinnut vaippoja, päivin ja öin, märkää tai... muutakin. Ja tiedätkö mitä? Niin hän on onnellisimmillaan."

Thomas vääntyi hieman tuntien vaippansa paksun osan itseään vasten. Se oli raskas, pehmeä ja sotkuinen, mutta se oli

turvallinen. Se oli hän. Hän oli aina likaantunut öisin, ja hän tiesi sen. Tässä ei ollut mitään häpeää, vain hyväksyntää.

– Äiti... hän kuiskasi hiljaisella ja epäröivällä äänellä. – Pystynkö... luuletko, että minä koskaan... pystyn käymään vessassa?

Hänen äitinsä pudisti päätään lempeästi ja hymyili lämpimästi. "Ei, rakas. Jotkut lapset eivät ole tarkoitettu sellaiseksi, etkä sinä ole koskaan ollut yksi heistä. Olet aina tarvinnut vaippoja, märkiä tai sotkuisia, ja se on täysin okei. Rakastan sitä sinussa. Sinun ei tarvitse vaihtaa."

Thomas huokaisi hiljaa ja antoi kehonsa vajota likaisen vaippansa mukavuuteen. "Minä... minä pidän niistä, äiti. Tykkään olla... pieni. Ja... olla sotkuinen."

– Tiedän, rakas, hänen äitinsä sanoi ja haraisi hänen hiuksiaan taaksepäin. – Ja olen aina hyväksynyt ne. Sotkuiset yöt, märät yöt... et ole koskaan tehnyt mitään väärää olemalla oma itsesi. Sinun ei ole koskaan tarvinnut olla kuin kukaan muu.

Hänen isoäitinsä nauroi hiljaa. "Luulen, että hän on tällä tavalla onnellisempi kuin kukaan iso lapsi koskaan voisi olla. Hän on aina ollut sydämeltään vauva – ja se sopii hänelle."

Tuomas työnsi kaniinia nuuhalla lähemmäs. "Pidän... ryppyisestä... ja... lämmöstä... ja... siitä, miten se saa minut tuntemaan oloni turvalliseksi."

Hänen äitinsä kumartui ja painoi pehmeän suukon hänen otsalleen. "No niin, jatkamme näin, Thomas. Öinä, viikonloppuina... koko ajan, jos haluat. Märkänä, sotkuisena... sillä ei ole väliä. Olet meidän pienokaisemme, ja olen ylpeä siitä, että olet juuri sellainen kuin olet."

"Todellako?" Thomas kuiskasi silmät helpotuksesta suurina.

– Todellako, hän sanoi lujasti. – Olet täydellinen juuri sellaisena kuin olet, rakas. Ja me pidämme sinusta huolta, tapahtui mitä tahansa.

Hänen isoäitinsä hymyili. "Ja hän on aina tarvinnut, eikö vain? Jopa nuorempana, silloinkin kun kaikki muut olivat siirtymässä pois

Tuomaan regressio

elämästä. Hän on aina tarvinnut vaippoja... ja hän tulee aina tarvitsemaan.”

Thomas kikatti hiljaa ja puikkelehti peiton alla, likaisen vaippansa painon tuntuessa oudosti lohdulliselta. ”Oletko... tosissasi? Silloinkin, kun minä... sotken?”

– Joka ikinen kerta, hänen äitinsä sanoi ja silitti hänen poskeaan hellästi. – Voit olla sotkuinen, voit olla märkä, voit olla pieni... ja minä tulen aina rakastamaan ja hyväksymään sinut.

Sinä iltana, kun kaksi naista nousi lähteäkseen Thomasin makuuhuoneesta, tämän pieni käsi heilutti heikosti. ”Hyvää yötä, äiti. Hyvää yötä, mummo.”

– Hyvää yötä, rakas, hänen äitinsä sanoi pehmeästi. – Nuku turvallisesti pienessä maailmassasi tänä yönä. Sotkuisena, märkänä... ja täydellisenä.

Ovi sulkeutui hiljaa heidän takanaan. Thomas käpertyi syvemmälle peittoihin, paksu, jo likainen vaippa rypistyi hänen allaan, pehmeä muistutus siitä, kuka hän oli ja kuka hän aina olisi kotona: turvassa, rakastettuna ja täysin pienenä.

Luku 2: Vapauden viikonloput

Lauantaiaamun auringonvalo herätti Thomasin lempeästi. Hän haukotteli ja venytteli, paksu vaippa hänen allaan lämmin ja tuttu. Toisin kuin kouluaamuina, jolloin hänellä oli yllään normaalit vaatteet, viikonloput olivat erilaisia. Viikonloput olivat hänen aikaaan pysyä täysin pienenä.

"Äiti... mummo..." Thomasin pieni ääni kutsui, kun hän tapersi ulos makuuhuoneestaan yöpaita yllään, ryppyjen vyötäröllään joka askeleella. "Hyvää huomenta!"

Hänen äitinsä hymyili keittiöstä kantaen tarjotinta, jolla oli pullo lämmintä maitoa. "Hyvää huomenta, rakas", hän sanoi. "Nukuitko hyvin vaipassasi?"

Tuomas nyökkäsi innokkaasti. "Kyllä... sotkuista... mutta mukavaa."

Hänen isoäitinsä nauroi olohuoneesta. "Heräät aina iloisena sotkuisten vaippojen täyttämän yön jälkeen, eikö niin, pikkuinen?"

Tuomas virnisti ja pomppi kevyesti paksulla, märällä ja likaisella vaipallaan. "Minä tykkään vaipoista... aina!"

– Olet aina tehnyt niin, rakas, hänen äitinsä sanoi pehmeästi.
– Ja tulet aina tekemään niin, jos se tekee sinut onnelliseksi.

Tuomas ryömi olohuoneen keskelle matolle ja levitti nukkensa ja lelunsa sinne. "Minä leikin vauvojeni kanssa!" hän huudahti. Hän asetti nukkensa huolellisesti riviin, kujersi niitä ja asetteli peittoja niiden pienten muotojen päälle. Hän jopa vaihtoi varovasti yhden nukeista, matkien äitinsä joka aamuista hoivaa.

Häntä katsellessaan hänen äitinsä ja isoäitinsä vaihtoivat tietäviä katseita. "Hän on oikeasti vielä... vauva, eikö olekin?" isoäiti kuiskasi.

Tuomaan regressio

– Kyllä, äiti myönsi. – Hän ei ole koskaan oikeasti halunnut päästä tästä yli. Jopa kastuminen... likaaminen... Se on osa häntä. Hänen pakottaminen lopettamaan tekisi hänet vain onnettomaksi.

Tuomas ryömi lähemmäs äitiään ja nykäisi tätä varovasti kädestä. "Äiti... voitko auttaa minua ruokkimaan vauvani?"

– Totta kai, rakas, hän sanoi istuutuen hänen viereensä ja ojentaen hänelle pienen pullon. Thomas kikattui ilosta pitäen pulloa nukan suulla ja teeskennellen ruokkivansa sitä varovasti. – Aivan kuten minä ruokin sinua, hän sanoi pehmeästi pyyhkäisten hiussuortuvan hänen otsaltaan.

Hän kiljaisi iloisesti. "Kyllä! Aivan kuten sinäkin!"

Koko aamun Thomas pysyi paksussa vaipassaan ryömimässä, kujertamassa ja leikkimässä. Silloin tällöin hän hieman kiemurteli tuntiessaan itsensä märäksi tai sotkuiseksi vaipassaan, mutta hän oli täysin mukavassa tilassa. Tämä oli hänelle luonnollista. Hänen äitinsä tarkisti huomaamattomasti varmistaakseen, että hän pysyi mukavassa asennossa, eikä koskaan nuhdellut tai työntänyt häntä vessankäyntiin.

Keskipäivään mennessä Thomasin äiti puhui lempeästi hänen isoäidilleen. "Tiedäthän... hän on todella onnellisimmillaan näin. Täysin vaipoissa. Päivällä ja yöllä. Ei vain kotona, vaan... ehkä jopa koulu ymmärtäisi jonain päivänä."

Hänen isoäitinsä nyökkäsi hitaasti. "Minäkin olen miettinyt samaa. Hän on liian pieni, liian vauvamainen... hän ei ole tarkoitettu vessassa käymiseen tai nopeaan kasvamiseen. Hän... on parempi näin. Täysin hoidettu."

Tuomas kuuli heidät, ja hänen poskilleen levisi pieni puna. "Todellako, äiti? Minä... osaan pysyä pienenä koko ajan?"

– Kyllä, rakas, hän sanoi lämpimästi ja nosti hänet syliinsä. – Aina, jos haluat. Märkänä, sotkuisena, ryömimässä, nukeilla leikkimässä... Sinun ei tarvitse olla vielä iso lapsi.

Thomasin kikatus täytti huoneen hänen käpertyessään naisen syliin. "Pidän siitä... Pidän vaipoista... ja siitä, että olen pieni!"

Tuomaan regressio

Hänen isoäitinsä nauroi. ”Ja tulet aina olemaan, pikkuinen. Et ole koskaan ollut mitään muuta. Sinusta on tullut tällaista huolenpitoa.”

Iltapäivän edetessä Tuomas jatkoi leikkimistä, torkkumista ja tutkimista paksussa vaipassaan. Hänen äitinsä ja isoäitinsä katselivat hiljaa, sydämet täynnä rakkautta ja ymmärrystä. He ymmärsivät selkeämmin kuin koskaan, ettei Tuomas ollut vain vaipoista pitävä poika. Hän oli todellakin sydämeltään vauva, ja hänen pois tästä maailmasta työntäminen veisi vain hänen onnensa.

Illalla Thomas istui sohvalla viltin ympäröimänä, vaippa paksu ja lämmin, päivän leikeistä uupuneena. ”Äiti... Mummo... Tykkään olla oma itseni”, hän mumisi.

– Ja me pidämme sinusta, rakas, hänen äitinsä sanoi pehmeästi ja harjasi hänen hiuksiaan. – Juuri sellaisena kuin olet.

Tuomas hymyili tuntien olonsa täysin turvalliseksi, täysin välitetyksi ja syvästi ymmärretyksi. Viikonloppu oli jälleen kerran osoittanut hänelle, etteivät vaipat, sotkut ja vauvanleikit olleet häpeällisiä. He olivat kotona.

Ja hänen äitinsä ja isoäitinsä tiesivät epäilemättä, että heidän pieni Thomas kuului kokonaan tähän hellän hoivan, rakkauden ja hoivan maailmaan, aivan kuten hän aina oli tehnyt.

Luku 3: Vaipat kodin tuolla puolen

Maanantaiaamu koitti kirkkaana ja kirkkaana, mutta Thomas ei tuntenut oloaan hermostuneeksi kuten useimmat teini-ikäiset. Hän oli kääriytynyt pehmeään vaaleanpunaiseen yöpaitaan paksun, hyvin likaantuneen vaippansa päällä, ja ensimmäistä kertaa hänen äitinsä oli luvannut, että koulu sopisi hänen vaippaelämäänsä.

"Thomas", hänen äitinsä sanoi harjatessaan hänen hiuksiaan, "muista, sinun ei tarvitse piiloutua. Koulusi ymmärtää, ja terveydenhoitaja auttaa sinua. Märkä, sotkuinen... Se on ihan okei."

Thomas nyökkäsi innokkaasti, vaipan paino tuntui lohdulliselta pehmeän yöpaidan alla. "Selvä... äiti..."

Matkalla kouluun hän puristaa pientä maitopulloaan. Hänen äitinsä hymyili. "Ajattelin, että haluaisit ehkä pienen drinkin ennen lähtöä. Aivan kuten vanhoina aikoina."

Tuomas virnisti. "Kyllä! Pullosta!" Hän joi innokkaasti. Maidon tuttu lämpö ja maku saivat hänet tuntemaan olonsa turvalliseksi ja pieneksi, aivan kuten aina kotona.

Kun he saapuivat koululle, terveydenhoitaja, ystävällinen nainen nimeltä neiti Linton, tervehti heitä lämpimällä hymyllä. "Thomas, tai pitäisikö sanoa... pikkuinen, kuulin, että autamme sinua pysymään mukavana koko päivän."

Tuomas punastui, mutta hymyili. "Kyllä... olkaa hyvä..."

Koko aamupäivän Thomas pysyi vaipassaan. Muutamat luokkatoverit huomasivat sen heti.

"Odota... onko hänellä päällään...?" yksi pojista kuiskasi.

"Kyllä... Hän on... vaipoissa", tyttö vastasi silmät suurina.

Jotkut kikattelivat tai kiusoittelivat lempeästi, mutta muutamat hymyilivät rohkaisevasti. Yksi poika, jonka Thomas oli

Tuomaan regressio

huomannut näyttävän epämukavalta, kuiskasi: "Minä... minäkin käytän edelleen yövaippoja. Ehkä... Se on okei."

Tuomas tunsi pienen ylpeyden ja lohdun kipinän. Jopa täällä julkisesti oli viitteitä ymmärryksestä.

Hienovaraisella hetkellä rouva Linton auttoi Thomasia vaihtamaan vaatteet varmistaen, että tämä oli kuiva ja mukava ilman, että häntä olisi nolestutettu. Thomas tunsi tutun rauhallisuuden tunteen laskeutuvan ylitseen. Märkä, sotkuinen, pieni... hänen ei tarvinnut piiloutua.

Koulun jälkeen Thomas palasi kotiin innokkaana kaipaamaan sitä todellista lohtua, jota hän oli kaivannut päivän aikana. Hänen äitinsä auttoi häntä asettumaan sohvalle ja ojensi hänelle lämpimän tuttipullon.

"Tässä on jotain erityistä, pikkuinen", hän sanoi pehmeästi. "Vain sinulle."

Thomas otti sen innokkaasti, tuntien nostalgian ja ilon siitä, että hänestä välitettiin. Hän joi hitaasti, lämmön levitessä häneen ja saaden hänet tuntemaan itsensä pieneksi, rakastetuksi ja turvalliseksi.

Hänen isoäitinsä liittyi heidän seuraansa ja asettui keinutuoliinsa. "Näetkö, rakas", hän sanoi Thomasille, "sinä voit olla oma itsesi. Vaipat, tuttipullot, kaikki. Et ole iso lapsi, eikä sinun tarvitsekaan olla."

Thomas hymyili kulausten välissä. "Pidän siitä, että olen oma itseni... pieni... ja... sotkuinen."

– Ja me pidämme sinusta juuri sellaisena, hänen äitinsä sanoi ja harjasi hänen hiuksiaan hellästi. – Märkänä, sotkuisena, pienenä... Se on täydellistä.

Illalla, kun Thomas leikki hiljaa nukeillaan olohuoneessa, naiset vaihtoivat katseita, molemmat tietäen, ettei hän ollut vain vaippoja pitävä poika. Hän oli täysin, kerta kaikkiaan, syvästi vauva.

"Ehkä..." hänen äitinsä kuiskasi isoäidille, "on aika harkita, että antaisimme hänen... olla pieni koko ajan. Jopa koulussa. Hän on onnellisimmillaan juuri näin."

Tuomaan regressio

Hänen isoäitinsä nyökkäsi. ”Kyllä... Thomasin kuuluu olla täysin vaippojen ja tuttipulloruokinnan parissa. Hänen kasvamistaan ei tarvitse kiirehtiä.”

Tuomas ryömi heitä kohti, pieni yöpaita kahisi paksun vaipan päällä ja puristaa tuttipulloaan. ”Äiti... Mummo... Minä pidän vaipoista... ja tuttipulloista... ja siitä, että olen pieni.”

Hänen äitinsä ja isoäitinsä hymyilivät, sydämet täynnä iloa. ”Ja me pidämme sinut sellaisena, pikkuinen”, he sanoivat yhteen ääneen. ”Aina ja ikuisesti.”

Thomasille se oli ensimmäisten kertausten päivä: hänen vaippoihin pukeutunut kouluelämänsä oli alkanut, luokkatoverit olivat alkaneet ymmärtää, ja tuttipullojen ja kotona leikkimisen lempeä rauhoittelu muistutti häntä siitä, että tapahtuipa mitä tahansa, hän olisi aina turvassa, rakastettu ja pieni.

Luku 4: Pinnasänky ja uudet alut

Lauantaiaamu saapui kevätauringon lempeän lämmön saattelemana. Thomas heräsi yöpaidassaan, paksu vaippa mukavan painavana alla. Toisin kuin koulupäivinä, viikonloput olivat hänen aikaa olla täysin pieni, ja tänään oli luvassa uusi yllätys.

"Thomas", hänen äitinsä huusi käytävältä, "minulla on sinulle jotakin erityistä."

Tuomas ryömi ääntä kohti, pienet kätensä puristaen pehmolelujänistään. "Mikä hätänä, äiti?"

Hänen äitinsä hymyili ja talutti hänet makuuhuoneeseen. Siellä nurkassa seisoj pieni, pastellinvärinen taaperonsänky, tuskin suurempi kuin se, jota hän oli käyttänyt vauvana. Patja oli pehmeä, peitot lämpimiä ja muutama pieni tyyny ja pehmolelu oli siististi aseteltu sisään.

– Voi... äiti..., Tuomas kuiskasi silmät suurina. – Se on... minun pinnasänkyni!

– Niin, rakas, hän sanoi lempeästi polvistuen hänen viereensä.
– Ajattelin, että haluaisit nukkua paikassa, jossa voit tuntea olosi todella pieneksi... aivan kuten vauvana. Sopit sinne edelleen täydellisesti.

Thomas ryömi heti pinnasänkyyn ja antoi tutun koon ja turvallisuuden kietoa itsensä syliinsä. "Se on... mukava... kodikas... kuin olisi taas aivan pieni", hän kuiskasi ihmetystä täynnä olevalla äänellä.

Hänen isoäitinsä, joka katseli keinutuolistaan, hymyili tietäväisesti. "Olet aina ollut onnellisin juuri sinun kokoisessasi tilassa. Isot sängyt... aikuisten tuolit... ne eivät tunnu oikeille sinun kaltaisellesi."

Tuomaan regressio

Tuomas laski päänsä pienelle tyynylle ja halasi kaniaan. "Pidän siitä... tykkään olla pieni... ja... sotkuinen", hän sanoi pehmeästi, paksun, likaisen vaipan alla tuoden jatkuvaa lohtua.

Hänen äitinsä nyökkäsi ja haraisi hänen hiuksiaan taaksepäin. "Ja me rakastamme sitä sinussa. Siksi tänään teemme muutamia uusia pieniä muutoksia... asioita, jotka auttavat sinua tuntemaan olosi entistä enemmän omaksi itsekseksi."

Thomasin silmät loistivat. "Todellako? Mitä asioita?"

Hän kumartui, nosti varovasti miehen yöpaitaa ja näytti tälle parin pehmeitä, pastellinvärisiä pikkuhousuja. "Nämä ovat vaippojen päälle. Ne ovat vain hivin vuoksi, jotta tuntisit olosi erityisen pieneksi ja erityiseksi."

Tuomas epäröi hetken, hymyili sitten ja nyökkäsi. "Selvä... pidän siitä."

Suoraavaksi hän nosti esiin hieman pidemmän pinkin yöpaidan, pehmeän kuin pilvi, täydellisen halaamiseen ja nukeilla leikkimiseen. "Tämä on nukkumista... ja kotona leikkimistä varten."

Thomas kömmi pinnasänkyynsä ja veti yöpaidan vaippansa päälle. Hän kikattui pujahtaessaan siihen. "Se on pehmeä... ja mukava... aivan kuin oikean vauvan yöpaita!"

Hänen isoäitinsä nauroi. "Äläkä unohda nukkeja, Thomas. Olet aina rakastanut niitä. Leikkiminen on tärkeä osa pientä olemista."

Tuomas asetteli innokkaasti nukkejaan ympärilleen, kujersi ja ruokki niitä pienellä tuttipullolla, jonka äiti ojensi hänelle. Lämmin maito virtasi pieniin muovisiin suihin, ja hän tunsu samaa lempeää tyydytystä kuin ollessaan oikea vauva.

Hänen leikkiessään hänen äitinsä kuiskasi äidilleen: "Hän on niin pieni... ehkä jonain päivänä hän on enemmän kuin vain leikkimistä. Ehkä hän on tarkoitettu hieman enemmän... omaksumaan tämän puolen itsestään täysin."

Hänen isoäitinsä nyökkäsi hitaasti. "Kyllä... Hän on onnellisimmillaan näin. Märkänä, sotkuisena, vaipoissa, tuttipulloissa, nukeissa... ja nyt jopa omassa pinnasängyssään. Hän kuuluu täysin tähän pienten olentojen maailmaan."

Tuomaan regressio

Tuomas, täysin uppoutunut nukkiensa ruokkimiseen ja hoitamiseen, katsoi ylös ja kiljaisi onnellisesti. "Äiti... Mummo... Tykkään siitä... Tykkään olla oma itseni... pieni... ja... sotkuinen!"

Hänen äitinsä ja isoäitinsä hymyilivät toisilleen sydämet täynnä hymyä. "Ja me pidämme sinusta juuri sellaisena", he sanoivat yhteen ääneen. "Yksin märkänä, sotkuisena, ihan pieni... täydellisesti." Tuomas

Päivä jatkui kikatusten, taaperosängyssä nukkumisen, pulloruokinnan ja hellän, leikkisän huolenpidon merkeissä. Vaipan tuttu paino ja pinnasängyn turvallinen tunnelma muistuttivat Thomasia siitä, että hän saattoi olla pieni, rakastettu ja täysin oma itsensä, ilman huolta, ilman häpeää ja ilman tarvetta kasvaa aikuiseksi ennen kuin oli valmis.

Luku 5: Pullot ja vauvanuket

Aamuaurinko herätti Thomasin hitaasti. Hän haukotteli ja käpertyi syvemmälle taaperosänkyynsä. Paksu ja tukeva vaippa yllään, hän tunsi tutun mukavuuden, jonka hän oli tuntenut koko elämänsä. Tänään hänen äitinsä oli kuitenkin tehnyt pienen ilmoituksen edellisenä iltana: pulloruokinta olisi nyt osa jokaista ateriaa.

– Tuomas, aamiainen on valmis, hänen äitinsä huusi hiljaa. – Ja pullosi odottaa.

Thomasin silmät loistivat. ”Pullo! Jee!” Hän ryömi ulos pinnasängystä, ja märän ja likaisen vaipan rypytyks muistutti häntä sen aina tuomasta turvasta. Hän taapersi keittiöön, jossa lämmin maitopullo oli tarjottimella pienen lautasen vieressä, jossa oli pehmeitä, sormille sopivia ruokia.

– Joka aterialla nyt, pikkuinen, hänen äitinsä sanoi lempeästi ja haraisi hänen hiuksiaan taaksepäin. – Aamulla, päivällä ja illalla. Aivan kuten silloin, kun olit vauva.

Tuomas kikatti ja nosti pullon innokkaasti. ”Kyllä, äiti! Tykkään siitä!”

Hänen isoäitinsä katseli tuolistaan istuen hänen juodessaan. ”Hän on niin onnellinen näin”, hän kuiskasi. ”Yli märkä, pieni ja hoivattu. Ei ole mitään vikaa siinä, että hän on täysin vauvamainen.”

Aamiaisen jälkeen Thomas ryömi leikkinurkkaukseensa, jossa hänen nukkinsa istuivat siististi pehmeällä viltillä. Hänen äitinsä antoi hänelle pienen asun, pastellinpunaisen nukkenmekon, jossa oli pehmeät röyhelöt.

– Tässä, rakas, hän sanoi. – Kokeile tätä nukeillesi... ja ehkä itsellesikin myöhemmin.

Tuomaan regressio

Tuomas epäröi hetken ja hymyili sitten ujosti. "Okei... haluan... leikkiä vähän."

Hän puki huolellisesti yhden nukeista matkien äitinsä liikkeitä hänen kanssaan. Toisesta huolehtimisen tyydytys yhdistettynä paksun vaipan ja pehmeän mekon mukavuuteen sai hänet kikattamaan.

– Olet luontainen lahjakkuus, hänen äitinsä sanoi pehmeästi ja harjasi hänen hiuksiaan. – Rakastat nukkiesi hoitamista... aivan kuten me hoidamme sinua.

Lounaaseen mennessä Thomas oli valmis seuraavaan pulloruokintaan. Hänen äitinsä asetti lämpimän pullon pienen lautasellisen muussia sisältävän kasvissoseen viereen. "Tässä on ateriasi, pikkuinen", hän sanoi. "Juo ensin, ja sitten vähän ruokaa, jos haluat. Pullot ovat nyt joka aterialla. Sinun ei tarvitse käyttää mukia, jos et halua."

Tuomas nosti innokkaasti pullon. "Kiitos, äiti!" hän sanoi siemaillen lämmintä maitoa. Hänen vaippansa rypistyi äänekkeästi hänen allaan, kun hän liikautti itseään pehmeällä matolla täysin rennosti.

Koko päivän Thomas pysyi vaipassaan, leikki nukkiensa kanssa, järjesteli peittoja ja jutteli niille hiljaa kuiskaten ja kujertaen. Hänen äitinsä auttoi häntä silloin tällöin huomaamattomasti vaipanvaihdossa, aina lempeästi hymyillen. Hänen pinnasänkynsä odotti lähellä päiväunia, pieni ja turvallinen paikka, joka oli täydellinen hänen kokoonsa nähden.

– Siinä kaikki, rakas, hänen äitinsä sanoi yhden vaateenvaihdon jälkeen. – Olet täydellinen juuri näin. Märkä, sotkuinen, pieni... ja täysin hoidettu.

Iltapäivään mennessä Tuomas oli kerännyt kaikki nukkinsa pinnasänkynsä ympärille, asettanut ne kuin lastenhuoneeseen. Hän ryömi itse pinnasänkyynsä, paksu, raskas ja lämmin vaippa allaan, ja joi tuttipullostaan samalla kun kurlaili leluilleen.

– Olet niin onnellinen näin, isoäiti sanoi hiljaa katsellen häntä. – Täysin vähäeleinen... täysin välitetty... ja täysin oma itsesi.

Tuomaan regressio

Thomasin äiti nyökkäsi. ”Juuri niin. Märkänä, sotkuisena, vaipoissa, tuttipulloissa joka aterialla... ja leikkimässä kuin pikkutyttö. Hän on onnellisimmillaan näin. Ei ole mitään tarvetta kiirehtiä häntä, ei tarvitse painostaa häntä kasvamaan.”

Thomas nosti pullonsa huulilleen ja kikatti, lämmön ja makeuden täyttäessä hänet lohdullisella tunteella. ”Pidän... olla pieni... ja sotkuinen... ja pitää pullojani!”

– Ja me pidämme sinusta, rakas, hänen äitinsä kuiskasi silittäen hänen hiuksiaan. – Pieni, sotkuinen... täydellinen, Tuomas.

Päivä vaihtui iltaan päiväunien, nukkien pehmeän kujertelun ja lempeiden leikkien myötä. Thomasille jokainen tuttipullo, jokainen vaipan rysähdys, jokainen pieni kikatus ja nukeille kuiskattu sana vahvisti yhtä totuutta: hän oli turvassa, rakastettu ja täysin pieni.

Ja hänen äitinsä ja isoäitinsä tiesivät epäilemättä, että tämä vaippojen, tuttipullojen ja vauvaleikkien maailma oli juuri se paikka, johon hän kuului.

Luku 6: Pikkuhousut, yöasut ja

maito

Sinä aamuna Thomas heräsi makuuhuoneessaan, kun auringonvalo lankesi lämpimästi hänen taaperonsa pinnasänkyyn. Paksu ja tukeva vaippa kasvoillaan hän haukotteli ja venytteli tuntien tutun rypyn allaan. Tänään oli kuitenkin luvassa uusia kokemuksia.

"Thomas", hänen äitinsä huusi lempeästi ovelta pieni tarjotin kädessään, "aamiaispullosi on valmis. Ja sen jälkeen... meillä on sinulle pieni yllätys."

Thomas ryömi pinnasängyltä kikattaen. "Pullo! Jee!" Hän joi innokkaasti, lämmin maito valui alas helposti, lohduttavana muistutuksena siitä, kuinka hyvin hänestä pidettiin huolta.

Kun poika oli lopettanut, hänen äitinsä hymyili ja nosti esiin pehmeät pastellinväriset pikkuhousut. "Nämä ovat vain huvin vuoksi, kulta", hän selitti. "Ne menevät vaipan päälle. Jotta tuntisit olosi erityisen pieneksi ja mukavaksi."

Thomasin silmät loistivat. "Todellako? Vaipani päällä?"

– Kyllä, rakas. Olet silti täysin mukavasti päälläsi, hänen äitinsä sanoi auttaen häntä astumaan niihin. Pehmeä kangas pingottui paksun vaipan päälle, mukavasti ja tukevasti. Thomas kiemurteli onnellisesti ja kikatti, kun vaipan rypyt painautuivat silkkistä kangasta vasten.

Hänen isoäitinsä katseli keinutuolistaan, pieni hymy huulillaan. "Ajattelin aina, että hän pitäisi jostain pehmeästä ja kauniista vaippojensa päällä. On... luonnollista, että hän nauttii siitä. Hän on aina ollut sydämeltään pieni."

Tuomaan regressio

Seuraavaksi hänen äitinsä antoi hänelle pehmeän, pastellisävyisen yöpaidan, joka oli riittävän pitkä peittämään hänet, mutta silti löysä ja mukava ryökimiseen ja leikkimiseen. "Leikkeihin ja päiväunille, rakas. Jotain kodikasta, kun olet pieni kotona."

Tuomas kiipesi innokkaasti yöpaitaan, halasi kaniaan ja kiemurteli riemusta. "Se on pehmeä! Tykkään siitä!"

Hänen äitinsä nyökkäsi. "Olen iloinen, rakas. Ja meillä on muutakin puhuttavaa." Hän vilkaisi äitiään, joka nojasi eteenpäin tuolissaan. "Olen ajatellut... koska hän on niin pieni ja nauttii pulloruoasta, ehkä meidän pitäisi harkita... imetystä uudelleen."

Hänen isoäitinsä silmät pehmenivät ja muuttuivat miettelijäiksi. "Se on ymmärrettävää. Hän on sydämeltään edelleen hyvin vauva. Hän viihtyy vaipoissa, nauttii sotkuisuudesta... rakastaa pulloruokintaa. Imetys voisi olla toinen tapa hoivata häntä täysillä."

Hänen äitinsä nyökkäsi ja pyyhkäisi hiussuortuvan Thomasin kasvoilta. "Juuri niin. Tekisimme sitä vain kotona, kahden kesken. Mutta se voisi auttaa häntä tuntemaan olonsa turvallisesti, rakastetuksi ja täysin pieneksi... aivan kuten nuorempana."

– Olen samaa mieltä, hänen isoäitinsä sanoi. – Kyse ei ole mistään muusta. Kyse on huolenpidosta, lohdusta ja siitä, että annat hänen pysyä pienenä. Sillä tavalla hän on onnellisimmillaan.

Sillä välin Tuomas oli asetellut nukkejaan lattialle. "Äiti... mummo... voinko ruokkia vauvojani?" hän kysyi, otti pienen tuttipullon ja asetti sen nukan suulle.

– Totta kai, rakas, hänen äitinsä sanoi hymyillen. – Aivan kuten juot pullostasi, voit huolehtia myös heistä.

Tuomas kikatti syöttäen nukkejaan varovasti, vaipan pehmeän rypinän kuullessa yöpaidan alla. "Pidän tästä... olla pieni... ruokkia vauvojani... ja pitää pullojani!"

Hänen äitinsä ja isoäitinsä vaihtoivat katseita, molemmat sydämet täynnä sydäntä. "Hän on todella onnellisin näin", isoäiti kuiskasi.

– Kyllä, hänen äitinsä sanoi pehmeästi silittäen Thomasin hiuksia. – Märkä, sotkuinen, täysin vaipoissa... tuttipullot joka

Tuomaan regressio

aterialla... ja ehkä jonain päivänä myös imettää. Hän on turvassa, rakastettu ja juuri sellainen kuin hänen pitääkin olla.

Thomas kömmi taaperosänkyynsä, paksu vaippa tiiviisti pehmeän yöpaidan alla, ja halasi kaniaan tiukasti. Lämmin auringonvalo, vaipan rypyt, pehmeät kankaat ja äitinsä ja isoäitinsä hoivaava läsnäolo ympäröivät häntä. Hän oli aivan pieni, täysin hoivattu... ja täysin oma itsensä.

Luku 7: Maitoa ja pieniä hetkiä

Paksu vaippa yllään ja mukavasti pastellisävyinen yöpaitansa yllään Thomas haukotteli ja venytteli, tuttu ryppy hänen allaan lohduttavana muistutuksena hänen paikastaan maailmassa. Tänään olisi erilainen. Hänen äitinsä oli luvannut hänelle jotain hyvin erityistä.

– Tuomas, hän sanoi pehmeästi istuutuen hänen pinnasängyn viereen, tänään kokeilemme jotakin juuri sinua varten... jotta tuntisit olosi erityisen pieneksi ja turvalliseksi.

Tuomas räpytteli unisesti silmiään ja kysyi sitten: "Mikä hätänä, äiti?"

Hän hymyili ja nosti hänet hellästi syliinsä. "Se on maitoa... mutta vähän erilaista. Tulet taas imemään, aivan kuten vauvana. Vain täällä kotona, minun kanssani. Kenenkään muun ei tarvitse nähdä."

Thomasin silmät laajenivat uteliaisuuden ja jännityksen sekoituksesta. "Todellako...? Kuin vauva?"

– Kyllä, rakas. Vain sinulle, hän sanoi ja asetti hänet mukavasti syliinsä. Hänen isoäitinsä katseli häntä lempeästi hymyillen ja nyökkäsi hyväksyvästi. – Se on hänelle täydellinen, hän kuiskasi. – Hän on onnellisimmillaan, kun hänestä pidetään hyvää huolta vaipoilla, tuttipulloilla ja... tällaisilla pienillä maitohetkillä.

Thomas liikkui hieman, hänen paksu vaippansa rypistyi pastellinvärisen yöpaidan alla, ja käpertyi lähemmäs. "Minä... minä haluan sen!" hän kuiskasi innokkaasti.

Äiti tuki häntä hellästi ja tuki hänen pientä vartalooaan, ja Thomas otti varovasti rinnasta. Maidon lämpö ja makeus täyttivät hänet syvällä mukavuuden ja turvallisuuden tunteella. Hän huokaisi onnellisesti tuntien tutun hoivan, jota hän oli kaivannut vauvaiästä asti.

Tuomaan regressio

– Siinä se, pikkuinen, äiti mumisi silittäen pojan hiuksia. – Kaikki on turvassa, kaikki on rakastettua, kaikki on pientä.

Tuomas jokelsi hiljaa, ja rytmikäs syöttäminen rauhoitti häntä täysin. ”Minä... minä tykkään tästä... olla pieni... juoda maitoa... vaippaa...”

– Kyllä, rakas, äiti sanoi ja silitti hänen poskeaan. – Kaikki on täydellistä. Märkä, sotkuinen, pieni... täysin hoidettu. Olet aina ollut onnellisin tällä tavalla.

Jälkeenpäin Thomas makasi käpertyneenä äitinsä sylissä, paksun vaipan rypytys äidin jalkaa vasten muistuttaen heitä molempia hänen täydellisestä pienyydestään. Pian hän halusi taas leikkiä ja ryömi nukkiensa luo.

”Voinko minäkin ruokkia vauvojani, äiti?” hän kysyi.

– Totta kai, kulta, hän sanoi ja ojensi hänelle pienen tuttipullon. Thomas ruokki varovasti jokaista nukkea, kujersi ja hössötti niiden ympärillä, nauttien itse saamansa hoivan lempeästä matkimisesta.

Hänen isoäitinsä nojautui eteenpäin. ”Hän on todellakin sydämeltään vauva, eikö olekin? Tuttipullot, vaipat, nyt rintaruokinta... ja nukkeleikit. Hän on ihan pieni ja onnellinen.”

– Kyllä, äiti myönsi. – Hän on onnellisimmillaan, kun hänestä pidetään täysin huolta. Märkänä, sotkuisena, vaipoissa, tuttipulloissa joka aterialla... ja nyt myös vähän rintamaitoa. Kaikki tämä yhdessä saa hänet tuntemaan olonsa turvalliseksi ja rakastetuksi.

Tuomas ryömi takaisin taaperosänkyynsä, paksu vaippa lämpimänä pehmeän yöpaidan alla, ja puristaa kaniaan syliinsä. Maidon lämpö, lempeä rapina hänen allaan sekä äidin ja isoäidin tarkkaavainen läsnäolo saivat hänet tuntemaan olonsa täysin turvalliseksi.

”Pidän siitä, että olen pieni... ihan pieni... ja sotkuinen... ja juon maitoani”, hän kuiskasi silmät täynnä tyytyväisyyttä.

– Ja me pidämme sinusta juuri sellaisena, rakas, hänen äitinsä sanoi pehmeästi silittäen hänen hiuksiaan. – Pienenä, märkänä, rakastettuna... täydellisesti Tuomas.

Tuomaan regressio

Päivä jatkui leikkisän nukkeruokinnan, taaperosängyn päiväunien ja vaippamukavuuden parissa. Thomas tunsi olonsa täysin turvalliseksi, täysin hoidetuksi ja täysin pieneksi, aivan kuten hän oli aina ollut ja aina halunnut olla.

Luku 8: Pienet ystävät

Thomas heräsi venyttelyn jälkeen, hänen paksu vaippansa rypistyi pastellinvärisen yöpaidan alla, jossa hän oli nukkunut. Hän haukotteli ja halasi kaniaan tuntien tutun lämmön ja lohdun, joka syntyi pienenä olemisesta. Tänäpä olisi erityinen päiä: hänen äitinsä oli kertonut hänelle, että heille tulisi pieni vieras, joku, joka oli... hänen kaltaisensa.

"Thomas", hänen äitinsä huusi hiljaa käytävältä, "aamiaispullosi on valmis, ja sen jälkeen... joku tulee leikkimään."

Tuomas räpytteli unisesti silmiään ja virnisti sitten. "Todellako, äiti? Ystävä kuten minä?"

– Kyllä, rakas, hän sanoi lämpimästi. – Joku, joka myös nauttii vaipoista, tuttipulloista ja pienestä olostä.

Lämpimän tuttipullon jälkeen Thomas puki ylleen pehmeän pastellisävyisen yöpaidan paksun vaippansa ja äitinsä sen päälle asettamat pienet alushousut. Silkkisen kankaan alla oleva ryppy oli lohduttava ja muistutti häntä siitä, kuinka turvalliseksi hän tunsii olonsä.

Kun ovikello soi, Thomas ryömi ovelle pienillä sormillaan sitä auki. Kuistilla seisoii suunnilleen hänen ikäisensä poika, pukeutuneena pastellisävyiseen potkupukuun ja paksuun vaippaan, ja piteli pehmolelua.

– Hei... olen Alex, poika sanoi pehmeästi, poskillaan pieni puna. – Minä... öö... minäkin tykkään vaipoista.

Tuomaan silmät loistivat. "Todellako? Minä myös!" hän kiljaisi. "Tulkaa sisään, tulkaa leikkimään!"

Sisällä he ryömivät yhdessä pehmeää mattoa pitkin, vaipat rypistyivät jokaisesta liikkeestä. He asettelivat nukkeja ja ja

pehmoleluja riviin, ruokkivat niitä pienistä pulloista ja kikattelivat kujertaessaan toisilleen.

– Tämä on hauskaa, Thomas sanoi ojentaen Alexille pienen nukan. – Äitini ja mummoni antavat minun käyttää vaippoja koko ajan ja tuttipulloja joka aterialla... annatko sinä?

Alex nyökkäsi. ”Kyllä... äitinikin antaa minun nukkua joskus pienessä pinnasängyssä... kuten sinä.”

Thomasin äiti hymyili hiljaa keittiöstä, kun taas hänen isoäitinsä keinui hellästi tuolissaan. ”On ihanaa nähdä heidät yhdessä”, hän kuiskasi. ”Molemmat aivan pieniä... onnellisia... ja mukavasti.”

Pojat ryömivät ympäriinsä vaihtaen nukkeja ja kikatellen leikkisille pienille kommelluksille. Tuomas tunsu lämpöä, jota hän ei ollut ennen tuntenut, ei vain tuttipulloistaan tai vaippansa rypistymisestä, vaan nähdessään jonkun toisen aivan kuten hän itse. Hän ei ollut yksin.

Hetken kuluttua hänen äitinsä polvistui hänen viereensä. ”Thomas... pidätkö yöpaidastasi ja pikkuhousuistasi? Leikitteletkö näin vähän?”

– Tykkään tästä, äiti! hän sanoi iloisesti heiluen. – Tykkään olla pieni... ja sotkuinen... ja pitää kauniita vaatteita.

Hänen isoäitinsä lisäsi: ”Hän on omaksunut pienenä olemisen ja jopa tutkii maailmaa... näytelmissään hän on enemmän kuin tyttö. Se sopii hänelle.”

Tuomas halasi kaniaan ja vilkaisi Alexia. ”Voimme olla pieniä yhdessä... vaippojemme, tuttipullojemme... ja nukkiemme kanssa”, hän kuiskasi.

”Kyllä!” Alex sanoi ujosti hymyillen. ”Aivan kuten vauvat!”

Iltapäivään mennessä pojat nauroivat hiljaa, ryömivät huoneessa ja ruokkivat nukkejaan pienistä pulloista. Thomasin äiti ja isoäiti katselivat hiljaa, sydämet täynnä rakkautta ja ymmärrystä. He ymmärsivät selkeämmin kuin koskaan, että Thomas oli onnellisimmillaan täysin pienenä, täysin hoivattuna ja tutkien

lempeää naisellista leikkiä, erityisesti ikätoverin kanssa, joka ymmärsi häntä.

Kun Thomas makasi taaperosängyssään iltapäiväpäiväunille, paksu vaippa yöpaidan alla, pullot ja nuket vierellään, hän tunsi olonsa täysin turvalliseksi, täysin rakastetuksi ja täysin pieneksi. Ja Alexin vierailun myötä hän tajusi, että maailmassa oli muitakin hänen kaltaisiaan – muita, jotka ymmärsivät vaipat, sotkut, pullot ja pienenä olemisen ilon.

"Pidän siitä, että olen pieni... ja että minulla on ystäviä kuten minä", hän kuiskasi jänikselle.

– Ja me pidämme sinusta juuri sellaisena kuin olet, rakas, hänen äitinsä sanoi pehmeästi ja harjasi hänen hiuksiaan. – Pieni, märkä, rakastettu... täydellisesti Tuomas.

Luku 9: Pieniä askelia kohti Lilyä

Aamu koitti jälleen uuden yllätyksen kera. Hän haukotteli paksu vaippa tiiviisti pastellisävyisen yöpaitansa alla ja halasi kaniaan. Tänään hänen äidillään oli jotain uutta hänelle, askel kohti toisen puolen löytämistä itsestään.

"Thomas", hänen äitinsä kutsui hiljaa pientä henkaria kädessään, "minulla on sinulle tänään erityinen asu."

Thomas ryömi hänen luokseen uteliaisuus silmissään. Henkarilla oli pehmeä, vaaleanpunainen mekko, hieman yöpaitaa pidempi, ja siinä oli hento röyhelöhelma ja hihoissa hentoa pitsiä.

"Onko se... minulle?" hän kysyi ujosti.

– Niin, rakas, hän sanoi polvistuen hänen viereensä. – Sinulla on edelleen vaippa päälläsi, tuttipullosi ovat edelleen... mutta tämä mekko on vain kotileikkeihin. Jotain pehmeää, mukavaa ja kaunista, joka auttaa sinua tutkimaan... pientä puoltasi.

Tuomas epäröi hetken, kikattui sitten ja nyökkäsi. "Okei... haluan yrittää."

Hänen isoäitinsä hymyili lämpimästi keinutuolistaan. "Hän on valmis. Vähitellen hän tutkii itsessään niitä osia, jotka hän on aina tuntenut."

Thomasin äiti auttoi häntä pukemaan mekkoa ja oikaisi sitä paksun vaipan päällä. Hän pyörähti hieman ja kikatti kankaan hiljaiselle kahinalle alla olevan rypyn päällä. "Se on... pehmeä... ja mukava", hän kuiskasi.

– Niin, rakas, hänen äitinsä sanoi ja haraisi hänen hiuksiaan taaksepäin. – Ja sinä näytät upealta. Täydellisen pieneltä... täydelliseltä sinulta.

Seuraavan tunnin ajan Tuomas leikki nukeillaan, piteli niitä hellästi sylissä ja ruokki niitä pienistä tuttipulloista. Hän alkoi matkia

pehmeitä, lempeitä eleitä – silitti nukkien hiuksia, kujersi hiljaa ja puhui lempeällä, korkealla äänellä.

– Näetkö, Thomasin isoäiti sanoi pehmeästi tämän äidille, – hän on luonnostaan taipuvainen tähän. Hellävarainen, hoivaava... pikkutytön käytös. Se sopii hänelle.

– Juuri niin, äiti kuiskasi. – Emme pakota mitään. Annetaan hänen vain tutkia ympäristöään. Pulloja joka aterialla, vaippoja, haleja... ja nyt pehmeitä mekkoja ja leppoisia leikkejä.

Tuomas ryömi taaperosänkyynsä nukkeineen, paksut vaipat rypistyivät allaan, ja halasi kaniaan. "Äiti... Mummo... Tykkään olla pieni... pitää kauniita vaatteita... ruokkia vauvojani..."

"Olet täydellinen juuri näin, pikkuinen", hänen äitinsä sanoi pehmeästi nostaen hänet hellästi syliinsä. Hän silitti hänen hiuksiaan ja suukotti hänen otsaansa. "Yksin märkänä, aivan pienenä, aivan rakastettuna... ja opit lisää siitä, kuka olet sisimmässäsi."

Hänen isoäitinsä nyökkäsi. "Ja annamme hänen ottaa jokaisen askeleen omaan tahtiinsa. Tänään mekko, huomenna ehkä enemmän... pienten asioiden maailma on hänelle avoinna."

Iltapäivän auringon paistaessa ikkunoista sisään, Thomas leikki hiljaa, joi tuttipulloistaan joka aterialla ja nukkui torkkuja pinnaängyssään. Jokainen vaipan rypytys ja mekon pehmeä kahina sen päällä muistuttivat häntä siitä, että hän oli turvassa, hänestä pidettiin huolta ja hän oli aivan pieni.

"Minusta tuntuu... että pidän siitä, että olen pieni tyttö", Tuomas kuiskasi ujosti jänikselle.

– Ja me pidämme sinusta, rakas, hänen äitinsä sanoi pehmeästi silittäen hänen poskeaan. – Pieni, tyttömäinen, rakastettu... ja juuri sellainen kuin sinun pitääkin olla.

Hiljaisten kikatusten, lempeän puheen ja vaippojen ja tuttipullojen lohdun saattelemana Thomas alkoi omaksua toisen puolen itsestään, sellaisen, joka ohjaisi häntä hitaasti kohti Lilyä, täysin hoivattua, täysin hoidettua ja täysin pientä kotona vietettyä aikaa.

Luku 10: Hyväksyntä ja salaisuudet

Aamuaurinko paistoi luokkahuoneen ikkunoista maalatun lämpimiä viiruja pulpettien pintaan. Lily – Thomasin uusi nimi koulussa, joka oli valittu hänen äitinsä ja isoäitinsä täydellä tuella – istui hiljaa pulpettinsa ääressä, pehmeän pastellivärinen mekko peitti siististi hänen paksua, ryppyistä vaippaansa.

Kouluterveydenhoitaja, neiti Linton, oli auttanut häntä huomaamattomasti koko päivän ja varmistanut, että Lilyllä oli mukava olo. Muut oppilaat olivat aluksi huomanneet sen kuiskaten ja kikattaen, mutta ajan myötä monet olivat oppineet hyväksymään tilanteen.

"Hei Lily", tyttö kuiskasi viereisestä pöydästä, "mekkosi on todella kaunis. Ja... öö... on ihan okei, että käytät vaippoja, eikö niin?"

Lily nyökkäsi, posket punastuivat hieman. "Kyllä... äiti ja mummo auttavat minua... ja hoitaja... kaikki on hyvin."

Muutamat hiljaa takana istuvat pojat vaihtoivat katseita. Yksi heistä, ujo poika nimeltä Daniel, nojautui eteenpäin. "Lily... minä... minä käytän joskus vieläkin pikkuhousuja kotona", hän myönsi pehmeästi. "Kukaan ei tiedä... mutta... se on aika mukavaa."

Toinen poika, Michael, nyökkäsi. "Minä myös... vain öisin. Mutta sinun näkeminen... saa sen tuntumaan... normaalilta. Aivan kuin se olisi okei."

Lilyn silmät laajenivat hieman. "Todellako? Sinä... sinäkin käytät niitä?"

– Kyllä, Daniel kuiskasi. – Se on vain... salaisuus. Mutta... se ei ole outoa. Minä... tykkään olla mukavasti.

Lily hymyili ujosti ja tunsu helpotuksen ja hyväksynnän aallon. Ensimmäistä kertaa hän tajusi, että jotkut hänen ikätovereistaan

ymmärsivät hänen pientä maailmaansa, vaikkakin hiljaa. Hän ei ollut yksin.

– Näetkö? neiti Linton sanoi lempeästi katsellen huoneen toiselta puolelta. – Oma itsensä oleminen... täysin, lempeästi... on aina paras valinta. Jotkut ihmiset eivät ehkä ymmärrä aluksi, mutta toiset... kyllä. Olet löytänyt muutamia, jotka ymmärtävät.

Lounaan aikana Lily siemaisi pullostaan, joka oli huomaamattomasti asetettu hänen tarjottimensa viereen. Pari tyttöä kuiskasi kannustavasti, kun taas Daniel ja Michael hymyilivät ujosti ja kannustavasti. Lily tunsi pienen onnenpilkahduksen. Täysin pieni, naisellisten vaatteiden käyttäminen ja ikätovereiden hyväksyntä oli unelma, jota hän ei ollut uskonut mahdolliseksi.

Koulun jälkeen Lily palasi kotiin ja kömmähti taaperosänkyynsä torkuille. Paksu vaippa oli mukava, pehmeä yöpaita kahisi ja tuttipullo oli lähellä, ja hän tunsi olonsa täysin turvallisiksi ja rakastetuksi.

Hänen äitinsä polvistui hänen viereensä. "Miten päiväsi sujui, Lily?"

– Hyvä on, äiti. Kaikki hyväksyivät minut, hän sanoi hiljaa. – Ja jotkut pojat... hekin käyttävät pikkuhousuja, kuten minäkin.

Hänen äitinsä hymyili lämpimästi. "Näetkö? Et ole yksin. Ihmiset voivat ymmärtää, vaikkapa hiljaa. Ja sinä... olet täysin oma itsesi. Märkä, sotkuinen, pieni ja nyt vielä pieni tyttökin."

Hänen isoäitinsä keinui hellästi tuolissaan. "Pikku Lilja... turvassa, hänestä pidettiin huolta ja hän löysi maailman, jossa pieni oleminen ei ole häpeällistä. Se on kaunis asia."

Lily käpertyi kaniiniin, paksu vaippa lämmin yöpaidan alla, ja kuiskasi itsekseen: "Pidän siitä, että olen oma itseni... pieni ja... Lily."

Hänen äitinsä silitti hänen hiuksiaan hellästi. "Ja me pidämme sinusta, rakas. Aina ja täysin määrin. Pienenä, märkänä, rakastettuna ja täysin määrin Lilynä."

Ensimmäistä kertaa Lily tunsi iloa siitä, että hänet hyväksyttiin täysin kotona, koulussa ja jopa muiden ihmisten toimesta, jotka hiljaa jakoivat hänen salaisen maailmansa.

Tuomaan regressio

Tuttipullot, vaipat, mekot, lempeä puhe ja hyväksyntä kietoutuivat elämään, jossa hän saattoi turvallisesti tutkia ja omaksua todellisen minänsä.

Luku 11: Täysin lilja

Aamuauringonvalo tulvi huoneeseen ja valaisi lämpimän kultaisen sävyn Lilyn pehmeään pastellisävyiseen yöpaitaan. Paksu, ryppyinen vaippa alla, hän haukotteli ja venytteli halaten kaniaan tiukasti. Tänään oli erityinen päivä. Hän tunsu olevansa valmis olemaan avoimesti ja täysin siemauksin tyttö koulussa, kun taas kotona hän saattoi nauttia vauvaiän täydellisestä mukavuudesta.

Hänen äitinsä polvistui pinnasängyn viereen ja pyyhkäisi hiussuortuvan taaksepäin. "Lily... oletko valmis?"

– Kyllä, äiti, hän kuiskasi hiljaisella ja lempeällä äänellä. – Minä... minä haluan olla täysin oma itseni... tyttö... ja pieni.

Hänen isoäitinsä hymyili lämpimästi keinutuolista. "Ja me autamme sinua, rakas. Joka askeleella, joka hetki."

Koulussa Lily käveli itsevarmasti luokkahuoneeseen, pastellivärinen mekko liehuen paksun vaippansa päällä. Rypytys kuului, mutta kukaan ei näyttänyt välittävän. Hänen luokkatoverinsa, jotka olivat jo hyväksyneet tilanteen, hymyilivät ja nyökkäsivät.

"Hei Lily!" kuiskasi Daniel. "Sinä... näytät todella onnelliselta!"

"Kiitos", Lily sanoi hiljaa pyörähtäen hieman. "Minä... minusta tuntuu oikealta. Niin kuin minä."

Jopa pojat, jotka olivat hiljaa myöntäneet oman salaisen naisellisuutensa, nyökkäsivät kannustavasti. Michael kuiskasi: "On hyvä nähdä sinun olevan oma itsesi. Kunpa minäkin voisin."

Sairaanhoitaja, rouva Linton, auttoi Lilyä huomaamattomasti koko päivän ja piti huolen siitä, että hänen vaippansa olivat puhtaat ja mukavat. Pullot olivat sallittuja aterioiden yhteydessä, vaikkakin osaa pulloista siemailtiin hiljaa, toisista täyteen ahneuteen. Lilyn lempeä vapaus koulussa täytti hänet ylpeydellä ja lohdulla.

kynnyksen ylitettyään hänen täyden vauvaiän maailmansa kietoi hänet ympärilleen. Paksut vaipat, pehmeät yöasut ja pastelliväriset mekot olivat normi. Hänen äitinsä ja isoäitinsä tervehtivät häntä lämpimästi pullojen ja lelujen kanssa.

"Lily, pikkuinen", äiti kujersi nostaen Lilyn syliinsä, "aika olla taas täysin pieni."

– Kyllä, äiti, Lily kuiskasi käpertyen äitinsä syliin. Hän tarttui innokkaasti lyhyeen imetyshetkeen, ja lämpö ja maito täyttivät hänet syvällä turvallisuuden tunteella. Paksu vaippa hänen allaan, mukavasti, sai hänet tuntemaan tutun vauvaiän tyytyväisyyden, jota hän oli aina rakastanut.

Hänen isoäitinsä järjesti lähelle pienen pinnasängyn. "Ja nyt on päiväunien aika, pikku Lily", hän sanoi. "Kaikki on mukavaa, turvallista, pientä."

Lily kömmi pinnasänkyyn, halasi kaniaan ja asetteli nukkensa huolellisesti viereensä. Tuttipullot oli asetettu lähelle odottamaan myöhempiä syöttöjä. Hänen pehmeä yöpaitansa kahisi paksun vaipan päällä, kun hän vaipui torkuille tuntien itsensä täysin pieneksi, täysin rakastetuksi, täysin omaksi itsekseen.

Iltapäivällä hän leikki hiljaa, kujersi nukkejaan, joi pulloista joka aterialla ja nautti äitinsä ja isoäitinsä hellästä huolenpidosta. Jokainen ryppy, jokainen pullo, jokainen pehmeä kosketus muistutti häntä siitä, ettei hänen enää tarvinnut piilottaa mitään osaa itsestään.

"Pidän siitä, että olen Lily, tyttö ja pieni", hän kuiskasi jänilleen, silmät unesta raskaina.

– Ja me pidämme sinusta, rakas, hänen äitinsä sanoi pehmeästi ja harjasi hänen hiuksiaan. – Pieni, naisellinen, rakastettu. Täysin Lily, kotona ja maailmassa.

Hänen isoäitinsä nyökkäsi. "Olet löytänyt paikkasi, pikkuinen. Täysin oma itsesi, täysin huolenpitoa saava ja täysin onnellinen."

Lily käpertyi pinnasänkyynsä, paksu vaippa mukavasti, yöpaita pehmeänä ja lämpimänä, tuttipullot lähellä, nuket täydellisessä järjestyksessä. Ensimmäistä kertaa hän tunsu olevansa

Tuomaan regressio

täysin rauhassa molempien puoltensa kanssa: itsevarmana, avoimesti naisellisena tyttönä koulussa ja täysin hoivattuna vauvana kotona, täysin rakastettuna, täysin turvassa ja täysin pienenä.

Luku 12: Pieniä ystäviä, pieniä

salaisuuksia

Lempeä aamuaurinko valaisi Lilyn pastellisävyisen yöpaidan ja sen alla olevan vaipan paksun rypyn. Hän haukotteli ja venytteli halaten kaniaan, ennen kuin kuuli hiljaisen koputuksen ovelta.

"Lily! Oletko valmis?" Alexin äiti huusi ulkoa.

"Kyllä! Tule sisään!" Lily sanoi innokkaasti ja ryömi avaamaan ovea. Alex astui sisään pukeutuneena pehmeään pinkkiin potkupukuun paksun vaipan päällä, oma pieni pehmolelupupu kainalossaan.

– Hei Lily, Alex kuiskasi ujosti. – Minä... öö... toin mukanani pulloja ja nukkeja, jotta voimme leikkiä kanssasi.

Lilyn silmät loistivat. "Todellako? Jee! Pelataan!"

He asettuivat olohuoneen pehmeälle matolle, paksut vaipat rypistyivät heidän ryömiessään lähemmäs toisiaan. Pullot oli asetettu lähelle, nuket oli järjestetty huolellisesti, ja huone täyttyi hiljaisesta kurlauksesta ja leikkisästä kikatuksesta.

Hetken kuluttua Alex nojautui lähemmäs, ääni tuskin kuiskauksen yläpuolella. "Lily, voinko kertoa sinulle jotakin? Salaisuuden?"

– Totta kai, Alex, Lily sanoi silmät suurina. – Mikä hätänä?

Alex veti syvään henkeä ja halasi pupuaan tiukemmin. "Minä... minä tykkään olla tyttö joskus. Äitini ja isäni... he auttavat minua. He antavat minun käyttää mekkoja ja pikkuhousuja, ja minä... minäkin saan tuttipulloja ja vaippoja, aivan kuten sinä."

Lily räpäytti silmiään ja laajeni yllätyksestä ja innostuksesta. "Todellako? Sinä... käytätkö sinäkin mekkoja ja vaippoja?"

Alex nyökkäsi ujosti. "Kyllä, vain kotona, mutta se tuntuu oikealta. He auttavat minua eivätkä saa minua tuntemaan oloani oudoksi. Minä... olen onnellinen näin."

Lilyn kasvoille levisi ujo hymy. "Minä myös. Olen nyt Lily ja minä... tykkään olla pieni tyttö, ja vaippojen ja tuttipullojen kanssa..."

Alexin silmät kirkastuivat. "Näetkö? Me olemme vähän samanlaisia...!"

He viettivät loppuaamun ryömimällä ympäriinsä, ruokkimalla nukkeja tuttipulloista ja puhuen hiljaa pienistä asioista, joista he pitivät: pehmeistä yöpaidoista, pastellivärisistä mekoista, pehmoleluista ja paksujen vaippojen mukavuudesta.

Tauon aikana Lilyn äiti ojensi hänelle lämpimän pullon. "Tässä sinulle, pikku Lily", hän sanoi pehmeästi. "Aivan kuten aina."

Alex katseli silmät suurina. "Vau, äitisi todella auttaa sinua tuntemaan olosi pieneksi, aivan pieneksi."

– Niin hän tekee, Lily kuiskasi siemailleen maitoaan. – Ja isoäidilläänikin. Se tuntuu täydelliseltä.

Alex nyökkäsi. "Vanhempani... hekin auttavat minua. He ymmärtävät minua. Minä... en tiennyt, että kukaan muu on samanlainen kuin minä, ennen kuin tapasin sinut."

Lily ojensi kätensä ja otti hellästi hänen kätensä. "Me... me voimme olla pieniä yhdessä ja tyttöjä yhdessä... eikä meidän tarvitse piilotella sitä."

Alex hymyili ujosti. "Kyllä, yhdessä."

Iltapäivä kului leppoisissa leikeissä, pullot joka aterialla, nukkeja kujerrellessa ja pehmoleluja pehmeissä halauksissa. Paksut vaipat rypistyivät pastelliväristen mekkojen ja potkupukujen alla, ja molemmat lapset nauroivat hiljaa pienille kommelluksille tuntien olonsa täysin turvallisiksi ja ymmärretyksi.

Kun oli aika torkuille, Lily ja Alex käpertyivät erillisiin pinnasänkyihin, tuttipullot lähellä ja nuket vierellään. Paksut vaipat

mukavasti, yöpaidat ja potkuhousut pehmeinä, he vaipuivat uneen sydämet täynnä lohtua ja hyväksyntää.

"Ei ole pelottavaa olla pieni ja olla minä", Lily kuiskasi kanilleen ja vilkaisi lähellä olevaa Alexin melkein nukkuvaa hahmoa.

– Ei, Alex mutisi melkein unessa. – Se on... täydellistä.

Heidän äitinsä ja isoäitinsä katselivat hiljaa läheltä hymyillen. Kaksi lasta, täysin ymmärrettyinä ja täysin hoivattuina, tutkivat yhdessä vauvaiän ja naiseuden herkkää maailmaa. Pullot, vaipat, nuket, pehmeät vaatteet ja rakastava opastus muodostivat maailman, jossa pieni oleminen, tyttönä oleminen ja täysin hyväksyttynä oleminen olivat yksi ja sama asia.

Luku 13: Ensimmäinen yökyläily

Viikonloppu oli vihdoinkin koittanut, ja Lily oli täynnä jännitystä. Tänäpä ei ollut mikään tahansa päivä. Se oli hänen ensimmäiset yökyläilynsä Alexin kanssa. Paksu vaippa pehmeän pastellisävyisen yöpaidan alla, hän ryömi olohuoneeseen, jossa hänen äitinsä ja isoäitinsä valmistelivat viihtyisää pientä oleskelutilaa.

"Oletko valmis, Lily?" hänen äitinsä kysyi lempeästi ja pyyhkäisi hiussuortuvan taaksepäin.

"Kyllä, äiti!" Lily siristi pidellen kaniiniaan sylissä. "Alex tulee pian!"

Pian ovelta koputettiin hiljaa. Alexin äiti kurkisti sisään hymyillen. "Hän on valmis, ja niin on myös äiti", hän sanoi. Alex astui huoneeseen pukeutuneena pehmeän pinkkiin potkupukuun paksun vaippansa päällä ja pitelemässä pehmolelupupuaa.

– Hei Lily, hän kuiskasi ujosti. – Minä... minä toin pulloni ja nukkeni myös.

"Jee! Tule leikkimään!" Lily kikatti pidellen kaniaan sylissään. Kaksikko ryömi matolle, paksut vaipat rymistelivät heidän asettaessaan nukkejaan vierekkäin. Pullot oli asetettu käden ulottuville, ja ilma oli täynnä hiljaista kurlailua ja lempeää naurua.

"Haluatko kokeilla jotain uutta tänä iltana?" Lilyn äiti kysyi hiljaa.

Lily kallistaa päätään. "Mikä hätänä?"

– Jaettu pinnasänky, äiti sanoi osoittaen suurempaa taaperotyypistä pinnasänkyä, jossa oli pehmeät peitot ja tyynyt. – Teillä molemmilla on tilaa, mutta voitte nukkua lähellä toisiaan, kuin pienet ystävät. Pullot lähellä, vaipat mukavasti ja kaikki on mukavaa ja turvallista.

Alexin silmät laajenivat. "Todellako? Jaettu pinnasänky?"

Tuomaan regressio

– Kyllä, hänen äitinsä sanoi. – Tämä on vain illaksi. Erityinen yökyläily, turvallinen, mukava ja pieni.

Kun nukkumaanmeno aika koitti, lapset ohjattiin pinnasänkyyn. Paksut vaipat rypistyivät pehmeiden yöasujen ja potkupukujen alla. Heille annettiin pullot, ja molemmat lapset kikattelivat hiljaa asettuessaan nukkujensa ja pehmolelujensa kanssa sänkyyn.

"Tämä on kiva", Alex kuiskasi ja hali pupuaan.

"Tiedän!" Lily kuiskasi takaisin ja asetti yöpaitansa vaipan päälle. "Se on mukava, pieni ja turvallinen!"

He siemailivat vuorotellen tuttipulloistaan, ruokkivat nukkejaan ja kuiskivat lempiasioistaan – pehmeistä vaatteista, pastellivärisistä mekoista, vaipoista ja pienenä olemisen mukavuudesta. Jokainen vaipan rypytys ja jokainen kulaus tuttipullostä muistutti heitä siitä, kuinka turvassa ja hoivattuina he olivat.

Jossain vaiheessa Alex kuiskasi: "Lily, olen todella onnellinen siitä, että olen pieni ja tyttö kanssasi."

Lily hymyili ujosti. "Minä myös, Alex. Tunnen oloni turvalliseksi, pieneksi ja onnelliseksi."

Heidän äitinsä katselivat hiljaa läheltä hymyillen näylle. Kaksi lasta, täysin hyväksyttyinä ja hoivattuina, tutkimassa lempeitä naisellisia leikkejä ja jakamassa vauvarutiineja. Pullot, vaipat, nuket, pehmeät yöpaidat ja potkuhousut, kaikki muodostivat maailman, jossa pieninä oleminen yhdessä oli iloista ja täysin luonnollista.

Lopulta kaksi lasta käpertyivät yhteiseen pinnasänkyyn, paksut vaipat mukavasti päällä, tuttipullot kyljissä ja nuket lähellä toisiaan. He kuiskasivat hiljaa leluilleen ja toisilleen, kunnes lämpö ja lempeä lohtu tuudittivat heidät uneen.

Lily halasi kaniaan ja kuiskasi hiljaa: "Pieninä oleminen ja Lilyn rooli on täydellistä... varsinkin Alexin kaltaisten ystävien kanssa."

"Ja minä tykkään olla oma itseni kanssasi", Alex kuiskasi unissaan pupu tiukasti puristaen häntä.

Pinnasängyn ulkopuolella heidän äitinsä hymyilivät toisilleen. "He ovat löytäneet maailman, jossa pieninä oleminen, huolenpidon saaminen ja omana itsenään oleminen on turvallista ja iloista", Lilyn äiti sanoi.

"Ja ne kasvavat siinä edelleen", hänen isoäitinsä lisäsi. "Yhdessä, täysin hoivattuina, täysin rakastettuina, täysin pieninä."

Ensimmäinen yhteinen yökyläily päättyi hiljaisesti paksujen vaippojen, pehmeiden yöpukujen ja potkupukujen, tuttipullojen valmiina ollessa ja kahden lapsen tuntiessa olonsa täysin turvalliseksi ja omaksi itsekseen, Lilyn ollessa täysin pieni tyttö ja Alex hänen yhtä pienenä, naisellisena ystävänä. Kaksi pientä tyttövauvaa kasvoivat hitaasti yhdessä.

Luku 14: Alicia ja Lily

Aurinko virtasi ikkunasta sisään korostaen Lilyn yöpaidan pehmeitä pastellisävyjä ja hänen mukavan vaippansa paksua ryppyä. Tänään oli jälleen erityinen leikkipäivä, jota hän oli odottanut koko viikon.

Koputus oveen merkitsi Alexin saapumista. Lilyn äiti avasi oven hymyillen. Mutta kun ovi avautui kokonaan, Lilyn silmät laajenivat yllätyksestä.

– Hei... minä olen nyt Alicia, tyttö kuiskasi hiljaa astuessaan sisään. Hänellä oli yllään pastellivärinen mekko paksun vaipan päällä, hiukset sidottu pienellä rusetilla ja hän piteli pehmolelupupuaan lähellään. – Alex... siis... minä olen Alicia. Se on nimeni nyt.

Lilyn kasvot levisivät ujon hymyn lailla. "Alicia! Tykkään siitä! Tykkään sinusta!"

Alician posket punastuivat hieman, ja hän ojensi pienen kätensä. "Todellako? Haluatko vielä leikkiä kanssani?"

"Kyllä!" Lily sanoi pehmeästi ja otti Alician käden omaansa. Heidän sormensa kietoutuivat luonnollisesti toisiinsa, paksut vaipat rypistyivät pehmeiden pastelliväristen mekkojen alla heidän ryömiessään yhdessä matolle.

Lilyn äiti ja isoäiti katselivat läheltä hymyillen. "He löytävät lohtua paitsi pienyydestä, myös toistensa ystävyydestä ja ehkä enemmänkin", hänen äitinsä kuiskasi.

Kaksi tyttöä asetteli nukkensa vierekkäin, ruokkivat niitä pienistä tuttipulloista ja kujersivat hiljaa. Tuttipulloja siemailtiin itse joka aterialla, ja paksut vaipat rypistyivät yöasujen alla heidän leikkiessään.

Tuomaan regressio

"Pidän siitä, että olen pieni tyttö kanssasi, Alicia", Lily kuiskasi pitäen hellästi Alician kädestä samalla kun tämä korjasi mekkoaan.

Alicia hymyili ujosti. "Minäkin tykkään siitä, Lily, että olen pieni tyttö kanssasi."

He viettivät iltapäivän ryömimällä ympäriinsä, vaihtaen nukkeja, kikattaen hiljaa ja puhuen pehmeästi siitä mukavuudesta, että heistä huolenpidettiin täysillä. Lilyn äiti vaihtoi heidän vaippansa huomaamattomasti, tuttipullot olivat lähellä jokaista siemausta varten, ja kaksi tyttöä nauttivat yhteisen pienen maailmansa turvallisuudesta.

Hiljaisena hetkenä Lily lepuutti päätään kaniiniin, ja Alicia piti hellästi hänen kädestään. "Tunnen oloni turvalliseksi ja pieneksi... ja onnelliseksi", Lily kuiskasi.

– Minä myös, Alicia sanoi pehmeästi. – On täydellistä olla Lily, olla Alicia yhdessä sinun kanssasi.

Myöhemmin heidän äitinsä laittoivat molemmat työt yhteiseen pinnasänkyyn iltapäiväunille. Pullot asetettiin lähelle, nuket sujautettiin heidän viereensä ja paksut vaipat rypistyivät pehmeästi pastellisävyisten yöpukujen alla. Sormet pysyivät kietoutuneina toisiinsa, hiljaisena lupauksena ystävydestä ja lempeästä toveruudesta.

Tyttöjen vaipussa uneen Lily mumisi itsekseen: "On täydellistä olla pieni, olla Lily ja pitää Alician kädestä kiinni."

"Ja me pidämme teistä molemmista, rakkaat", Lilyn äiti kuiskasi. "Kaikki pieniä, kaikki sotkuisia, kaikki rakastettuja, täysin Lily ja täysin Alicia."

Hänen isoäitinsä nyökkäsi. "Kaksi lasta, täysin hyväksyttyinä ja täysin huolehdittuina. Turvassa, onnellisina ja löytämässä todellisen itsensä yhdessä."

Huone oli täynnä lämpöä, yöpaidan pehmeää kahinaa, vaippojen rypinää ja kahden tytön hiljaista läsnäoloa, jotka syleilivät pienyyttään, naisellisuuttaan ja yhdessäolon tuomaa lohtua.

Luku 15: Äitien puhe

Iltapäivän aurinko tulvi olohuoneeseen ja valaisi lämpimästi hiljaista maisemaa. Lily ja Alicia olivat juuri lopettaneet pitkän, lempeän leikkihetken, nuket ruokittuina, pullot tyhjennettyinä ja paksut vaipat tiiviisti pastelliväristen yöpukujen alla. Molemmat tytöt olivat käpertyneinä pehmeälle matolle kädestä pitäen ja kurkistellen hiljaa leluilleen.

Lilyn äiti vilkaisi Alician äitiä, joka oli tullut auttamaan leikkiitreffeillä. He hymyilivät toisilleen tietäen tyttöjen olevan täysin uppoutuneita pieneen maailmaansa.

– On ihanaa nähdä heidät tällaisina, Lilyn äiti sanoi pehmeästi.
– Kädestä pitäen, leikkimässä nukeillaan, aivan pieninä ja niin onnellisina yhdessä.

Alician äiti nyökkäsi. ”Kyllä, ja hän on todella omaksunut sen nyt täysin. Vaipat, tuttipullot, pehmeät mekot ja hän jopa sotkee vaippansa kotona nyt, aivan kuten Lily. Luulen, että Lilyn näkeminen auttoi häntä tuntemaan olonsa tarpeeksi mukavaksi päästääkseen irti kokonaan.”

Lilyn äidin katse pehmeni. ”Se on järkevää. Lily on ollut pieni ja hänestä on huolehdittu niin kauan, ja nähdessään ikäisensä hyväksytyksi, rakastetuksi ja vapaaksi... Alicia tuntee olonsa tarpeeksi turvalliseksi tehdäkseen samoin. Hän on onnellinen, pieni ja täysin oma itsensä.”

”En koskaan kuvitellut, että hän ottaisi sen niin luonnostaan”, Alician äiti myönsi. ”Hän on aina ollut hieman ujo, mutta Lilyn kanssa hän rentoutuu, kusee, nauttii tuttipulloistaan ja vaipoistaan. On kuin hän olisi vihdoinkin löytänyt tarvitsemansa kodin ja hyväksynnän.”

Lilyn äiti nyökkäsi. ”Siksi me teemme tätä. Tuttipullot, vaipat, yöasut, nuket ja hellä hoito. He ovat onnellisimpia, kun he voivat

täysin omaksua pienyyden ja naisellisuuden. Ja nyt heillä on toisensa, joiden kanssa jakaa sen.”

Äidit katselivat hiljaa tyttöjen ryömiessä lähemmäs toisiaan, paksujen vaippojen rypytys kuului pehmeiden pastellisävyisten yöpukujen alta. Alicia laskeutui pänsä hellästi Lilyn olkapäälle, ja he kuiskailivat nukeilleen ja siemailivat pienistä pulloista.

”Heidän välilleen on muodostumassa sellainen side”, Lilyn äiti sanoi pehmeästi. ”Ei vain ystävyyttä... vaan lohtua, luottamusta ja... ymmärrystä. Molemmat täysin pieniä, molemmat täysin hyväksytyjä. Se on kaunista.”

Alician äiti hymyili ja pyyhkäisi hiussuortuvan tyttärensä kasvoilta. ”Ja on hämmästyttävää nähdä, kuinka vapaasti hän on ottanut kaiken vastaan, vaipat, tuttipullot, pehmeät leikit. Hän on nyt täysin Alicia, pieni ja rakastettu... aivan kuten Lily on täysin Lily.”

– Kyllä, Lilyn äiti myönsi. – Ja se, että he molemmat ovat yhdessä tutkimassa toisiaan, pitämässä kädestä kiinni ja leikkimässä, vahvistaa heitä. He ovat turvassa, heitä hoivataan ja he ovat täysin omia itsejään. Millään muulla ei ole väliä.

Tyttöjen asettuessa yhteisiin pinnasänkyihinsä päiväunille, paksut vaipat rymistelivät pehmeiden yöasujen alla, äidit jatkoivat hiljaista tarkkailua. Pullot kyljellään, nuket vyötäröllään, sormet yhä kietoutuneina toisiinsa, Lily ja Alicia vaipuivat uneen.

”He ovat löytäneet toisensa ja itsensä”, Alician äiti kuiskasi.

”Ja me olemme aina täällä”, Lilyn äiti sanoi pehmeästi. ”Tukeaksemme heitä, huolehtiaksemme heistä ja antaaksemme heidän olla täysin pieniä, täysin naisellisia ja täysin rakastettuja.”

Huone oli hiljainen, täynnä vain pehmeitä hengityksiä, lempeää kurlailua, yöpaidan kahinaa ja vaippojen rapinaa. Kaksi tyttövauvaa, täysin onnellisia, täysin hoidettuja ja täysin omia itsejään, Lily ja Alicia, täysin pieniä, täysin naisellisia ja täysin rakastettuja.